

Η ιστορία μου - Η αυτοβιογραφία ενός ασβεστοκάμινου

Κυρίες και κύριοι, καλημέρα σας. Είμαι το Καμίνι της οδού Καραϊσκάκη στο Γαλάτσι και θεωρούμαι ένα από τα διασημότερα κτίρια της Αθήνας!... Ε! καλά, ας μην υπερβάλλουμε! Τουλάχιστον στο Γαλάτσι είμαι διάσημο! Κοντά μου βρίσκεται ένα γυμνάσιο! Το 2^ο Γαλατσίου, Θαρρώ. Έχω ακούσει ότι είναι το καλύτερο ever! Αλλά ας πάρουμε τα γεγονότα από την αρχή.

Πριν από 80 με 90 χρόνια, το 1933 για την ακρίβεια, με κατασκεύασαν Έλληνες τεχνίτες από την Δράμα με τη βοήθεια ενός Γερμανού μηχανικού. Ιδιοκτήτες μου ήταν δύο Έλληνες από την Κρήτη, ο Τσιδάκης και ο Μιχαλάκης. Βέβαια είχα και μεγαλύτερα αδέρφια, άλλα ασβεστοκάμινα, που από τα μέσα του 19^{ου} αιώνα χτίζονταν στο Γαλάτσι. Αλλά το πιο σημαντικό από όλα ποιο νομίζετε πως ήταν; Μα φυσικά εγώ! Βέβαια είχα σκοπό να γίνω το πιο όμορφο, το πιο καλό, το πιο χρήσιμο από όλα!

Από τότε που γεννήθηκα έχω περάσει πολλές όμορφες αλλά και άσχημες στιγμές, που όταν τις σκέφτομαι τρέμουν τα τουβλάκια μου!

Ο ασβέστης που έβγαζα ήταν καλής ποιότητας και με αυτόν έχτισαν όλα τα σπιτάκια του Γαλατσίου. Μα ήρθε ο πόλεμος και σταμάτησε η λειτουργία μου. Μια μέρα ήρθαν και εγκαταστάθηκαν Ιταλοί. Στην αυλή μου έφτιαξαν σε μια μεριά λαχανόκηπο, για να τρώνε υγιεινά οι άνθρωποι! Την υπόλοιπη την μετέτρεψαν σε γήπεδο κι έπαιζαν ποδόσφαιρο! Τι να έκαναν κι αυτοί; Άλλοι είχαν αποφασίσει παλικάρια είκοσι και είκοσι δύο χρονών αντί να σπουδάζουν και να κάνουν όνειρα για το μέλλον τους, να είναι μακριά από τα σπίτια τους και να πολεμάνε! Κάπου κάπου, λοιπόν, ζούσαν την ξενιοσιά της ηλικίας τους.

Όταν τέλειωσε ο πόλεμος συνέχισα την λειτουργία μου ως καμίνι μα όχι για πολύ. Στα τέλη της δεκαετίας του '70 με παράτησαν. Οι εργάτες έφυγαν, οι μηχανές σταμάτησαν και ερημιά απλώθηκε παντού. Ήταν η χειρότερη περίοδος της ζωής μου. Μόνο τα αδέσποτα της γειτονιάς με συντρόφευαν. Βρόμισα και έγινα σκουπιδότοπος. Μελαγχολία με έπιασε! Απελπισία!

Η τύχη, όμως, είχε άλλα σχέδια για μένα! Κάποια μέρα ήρθαν εργάτες και άρχισαν να καθαρίζουν μέσα και έξω όλους τους χώρους μου. Έκαναν και αλλαγές στη διαρρύθμιση. Κι ένα βράδυ κόσμος πολύς συγκεντρώθηκε. Φορούσαν όλοι τα καλά τους. Έφεραν γλυκά και ποτά. Κάποιοι έβγαλαν λόγο και οι άλλοι χειροκροτούσαν. Ήρθαν δημοσιογράφοι, φωτογράφοι και κανάλια τηλεόρασης. Έτσι πληροφορήθηκα πως έγινα «Πολιτιστικό κέντρο» και πως εκείνο το βράδυ ήταν 2 Σεπτεμβρίου 2012 και γίνονταν τα εγκαίνιά μου ως πολιτιστικού κέντρου.

Από τότε η ψυχολογία μου άλλαξε. Πάντα συναναστρέφομαι ανθρώπους που προάγουν τον πολιτισμό, ανάμεσά τους και παιδιά σχολείων. Έρχονται να επισκεφτούν εκθέσεις ζωγραφικής ή ψηφιδωτών, να παρακολουθήσουν θεατρικές παραστάσεις, να τραγουδήσουν, να βραβευθούν. Ποτέ δεν βαριέμαι. Πιστεύω πως είμαι το πιο ευτυχισμένο κτίριο του Γαλατσίου.

Αν κουραστήκατε, στην καφετέρια που βρίσκεται στην αυλή μου μπορείτε να απολαύσετε έναν αρωματικό καφέ ή να δροσιστείτε με ένα αναψυκτικό.

Ελπίζω η ζωή μου να συνεχίσει να είναι τόσο ενδιαφέρουσα όσο τα τελευταία χρόνια!

Ορσαλία Τσιμούρη Β4

Ελένη Μαρία Φωτιά Β4